

Від того, як суспільство ставиться до тих, кому з тих чи інших причин важко або не можливо самотійно подбати про себе залежить рівень цивілізованості цього суспільства. Не дивно, що в давні часи і навіть аж до сучасної історії у людей, яких ми зараз відносимо до категорії - інвалід, було дуже мало шансів на виживання взагалі. Це страшна правда - завжди і у всі часи турбота про інвалідів в основному трималася на щирій добрій волі окремих людей. Які шанси сучасних інвалідів на благополучне виживання без сторонньої допомоги зараз? Шанси не змінилися, їх просто немає.

Вони не вимагають до себе жалю, тому що, як ніхто давно усвідомили що це шлях в нікуди. Вони пристосовуються як можуть зі всіх своїх сил. Так сталося, адже на їх місці могла би опинитися будь-яка інша людина. І для їх виживання не потрібно щось особливе, лише елементарне - можливість жити, жити серед людей, бути в суспільстві і відчувати себе людьми, як і всім нам. Ми всі рівні перед Богом.

Сучасне суспільство нарешті вирішило зробити крок до власної цивілізованості. Не можна не відзначити, що ті заходи, які були вжиті з боку офіційних державних структур багатьох країн, громадських організацій і громадянської позиції не байдужих до проблем інвалідів людей, принесли в нашу цивілізацію ті ноти надії, які раніше просто ігнорувалися. В кінці двадцятого сторіччя, з 1983-го по 1992-й рік, Організацією Об'єднаних Націй було проведено своєрідне «Десятиліття інвалідів». Час, у який наше суспільство постаралося дати собі відповідь, знайти себе в цій проблемі. Результати цього пошуку дали позитивні результати. Про проблеми інвалідів заговорили, їх перевели в площину активних практичних рішень, права інвалідів почали закріплювати на законодавчому рівні. Робота прийняла системний характер. Це радує.

За даними проекту DilovaMova.com, на своїй 47-й сесії у 1992-му році Генеральна Асамблея ООН в спеціальній резолюції № A/RES/47/3 проголосила щорічну подію всесвітнього масштабу - 3-є грудня стало датою Міжнародного дня інвалідів. Цілі цього Дня були виражені окремою резолюцією № A/RES/47/88, прийнятої на тій же сесії. Заходи, до яких в цей День закликає всі країни ця шановна міжнародна організація, повинні бути спрямовані на інтеграцію інвалідів у життя нашого суспільства. Це не складно. Це не варто відкладати. Від цього залежить наша цивілізованість.

У цей День ми приєднуємося до цієї міжнародної ініціативи і бажаємо всім, хто не байдужий цій проблемі, сил і здоров'я, засобів і успіху. Захищаючи гідності інвалідів ми захищаємо своє людське обличчя. Інвалідність - це не вирок. Практика показує, що інваліди можуть бути і стають повноцінними і високо ефективними членами суспільства, відмінними фахівцями і навіть політиками, економістами, соціально активними і життєствердними людьми, які надихають багатьох, в тому числі і абсолютно здорових членів нашого суспільства.